

M.
ines
, a
zölt
árta
ska
lza,
Vá-

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

MEGKONDUL AZ ESTI HARANG... (Lásd a 101. lapon.)

LXIII. köt. 7. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fl. 1902. augusztus 17-én,
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

r-
ce-
ed,
del
a-
m
a.
ts
az
z-
l-
oz
ő

A TRANSZVÁLI KIVANDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irta Mayne-Reid. Francziából fordította Hegedüs Pál.

(Folytatás.)

HAJTÁSUK sokkal előbb teljesült, mint sem remélni merték volna. A második támadást nem kívánva kiállni, az előcsapat bölényei balra kanyarodtak és a többiektől követve, a folyónak hátat fordítottak és ló-halálában elmenekültek.

— Hurrá! kiálták a vee-búrok.

A főnök komolyan levette a kalapját és bajtársaihoz így szólt:

— Adjunk hálát az istennek, kedveseink meg vannak mentve!

A főnök ájtatos példáját mindegyik búr követte, de Moor Károly mozdulatlanul ült nyergében, anélkül hogy kezét kalapjához emelte volna, hogy levegye. A vadcsorda után nézett és úgy látszott, mintha rá se hederitene, hogy mi történik körülötte. E különös magaviselet feltűnt Rynwald Klaasnak, aki a főnök mellé jött, midőn a lovasok kissé előbbre lovagoltak, hogy a leterített vad-állatokat megnézzék.

— Társunk különöz, szólt egész halkán, úgy hogy csak Van Dorn Jan hallhatta. Miért nem vett részt a hála-adásban, melyet elmondtál és melyet mindnyájan bensőséggel ismételtünk? Főnököm, nekem ez nem tetszik.

— Én inkább sajnálatra méltónak tartom társunkat — felelé a főnök — ha a szerencsétlenségek miatt, melyek érték, el van kedvetlenedve, amint mogorvasága és ridegsége mutatja. De Rynwald barátom, ne feledkezzünk meg kiváló tulajdonságairól valahányszor hibáit bírálgatni volna kedvünk. Tanácskozásainkban igen hasznos

és a harcokban bátor. Hibái tehát csak önmagának ártnak, jó tulajdonságai pedig mindnyájunknak hasznunkra vannak; ez több, hogysem meg ne bocsáthatnók neki azt, ami visszataszító benne.

VI. Egy bölény üldözése.

Piet, Andriesz, Lajos és Moor Károly kivételével, akik élénken társalogva, úgy látszik megállapodtak valamiben, a vadászok leszálltak lovaikról, hogy a megsebesült bölényeket megöljék, a holtakat pedig megnyuzzák.

— Hát ti, fiatalok — mondá a főnök — nem jöttök segíteni? Rynwald Lajos mint követ a főnök elé állt.

— Főnök — mondá tisztelettel — engedélyt szeretnék kapni arra, hogy a futók után vágathassunk; hátha utól érünk egyet. Mind a hárman annyira fel vagyunk izgatva, hogy idegeink lecsillapítására egy kicsit ügetnünk kellene; de szüksége van ránk...

— Majd segítenek a cselédek — felelé a főnök, a fiatalos héven elmosolyogva magát. Ha apáitoknak nincs kifogása a rét beszáguldozása ellen, én nem bánom.

— Csak menjetek! — mondá Rynwald Klaas és Blom Hans egyszerre.

A három vee-burnak eszébe jutott első vadászataik mámora és fiaikat nem akarták megfosztani attól az érzéstől, mely után annyira sóvárogtak.

A fiatal emberek eget-verő hurrá-kiáltással köszönték meg apáik engedélyét és Moor Károllyal nyomukban, elvagtattak.

— Igazán csodálatos! — kiáltá Blom Hans. Mint valami gyerkőcöt, ezt az érzéketlen embert is elkapja a vadászat szenvedélye!

— Talán védelmezni akarja fiainkat, ha bajba találnak keveredni — felelé a főnök.

Moor Károly elhatározásának más magyarázatát a tiszteletre méltó Van Dorn Jan nem is tudta találni.

Mint páratlan vadásznak, aki lövéseinek hihetetlen pontosságáról és gyorsaságáról volt ismeretes, nem kellett vizsgálatot tennie, és okosan nem lehetett feltételezni, hogy oly koru és jellemű férfit a fiatalos tűz, mely Pietet, Andrieszt és Lajost hevítette, elragadhassa.

Eleinte némi távolságról kísérte a három fiatal embert, akik csak akkor vették észre, mikor hozzájuk csatlakozott.

Midőn puska-lövésnyire értek a bölény-csaphoz, a három fiatal ember egyszerre süttötte el a puskáját. Két bölény holtan terült el a földön. Egy harmadik, melyet Piet golyója ért, de csak megsebesített, társaitól elvált és ellenkező irányba rohant. Piet utána vágatott. Piettől kitelt volna, hogy kedves lovát, Hildyt, melyet nagyon szeretett és senkire se bízott volna, inkább agyon-lovagolja, hogysem a vadat elszalassza.

Moor Károly, a kinek minden lövése talált, e pillanatban agyon-lőhette volna a megsebesült vadat és ily módon véget vehetett volna Piet üldözésének. De nem tett semmit és marczona arcvonásain kegyetlen öröm kifejezését lehetett volna észrevenni.

— Ugyan, hová nyargal ez a fiatal bolond? dörmögte fogai közt.

E kérdésre maga Piet se tudott volna felelni. Csak azt tudta, hogy a lövést nálánál szerencsésebb vadászok jelenlétében elhibázta és hogy ily szégyent nem akart elviselni.

— A táborban kinevetnének gondolá, mi közben újra megtöltötte a puskáját; ügyetlenségemet gunyolnák... és ha Katrinka is nevetne csipkedéseiken...

Meisztje pajzán nevetésétől nem tartott annyira. Hogy miért, ez az ő titka.

Lajos szívesen követte volna Pietet, hogy szükség esetén segítségére legyen. Blom Andriesz azonban cseppet sem törődött azzal, hogy a szerencsétlen vadász megcsappant tekintélyének helyre-állítását megkönnyítse. Sőt örült neki, hogy Piet üres kézzel tér vissza a vadászatról, és hogy a megsebesült bölény elmenekülésére még több kilátást nyujtson, Katrinka fivéréhez ezt kiáltotta:

— Üldözzük a csapatot és lőjünk le még kettőt! Ilyen alkalmunk nem akad egyhamar.

— Igen, igen, helyes! — kiáltá Moor Károly.

És lovát megsarkantyuzva, Andriesz után vágatott.

Példájuktól elragadva, Lajos megfeledezett Pierről.

Nem is kell mondani, hogy a bölény-csordát nem érték utól; de Andrieszre ez nem is volt fontos. Az egész dologból némi féltékenység tünt ki Piet ellen, akit vidám természete és előzékenysége az egész karaván kedvenczévé tett. Kivált Blommé és Rynwaldné mindig a főnök fiatal fiához fordultak, valahányszor dolguk közben férfi-segítségre volt szükségük, mert Pietben oly buzgóságot találtak, mely gyakran fiaikból is hiányzott. Ebben anyjukat utánozva, a fiatal leányok Van Dorn Pietet hitták segítségül, ha valamijök eltört vagy küldeni kellett valahová, és ezek a kedvezések Andrieszt boszantották.

Moor Károlyt illetőleg sem Blom fia, sem Rynwald Lajos nem sejtette, hogy mi birta arra, hogy a fiatal vadászt cserben hagyva, őket kövesse.

Piet egyéb-iránt az elválás miatt nem nyugtalankodott. Atyjától Van Dorn Janstól, nagy vadász-szenvedélyt örökölt. Nyakra-főre a menekülő bölény után vetette magát. Mikor jó ideig való vágatás után, közel ért hozzá, meglepve látta, hogy óriási bika van előtte, mely valószínűen a csapat vezére volt. A fiatal ember csak még jobban boszankodott, hogy az első lövésre nem terítette le.

Bárhon érte is a golyó, úgy látszott, hogy a bikának nem igen ártott; magasra emelt farkkal, orrlyukaiból rettenően fujva vágatott. Hildy, Piet jó lova, csak nagy-nehezen birt közelebb jutni hozzá, Végre sikerült.

— De most le kell teritenem a vadat — gondoló a vadász, ki gondosan célzás után elsütötte puskáját.

A bikát eltalálta, de az meg sem ingott. Miután fájdalmában elbődült, hegyes szarvait megrázta és sietni kezdett.

Piet annyira meg volt győződve, hogy a kegyelem-lövést megadta neki, hogy elveségén elbámult és boszankodott. A vadász sietett megtölteni a puskáját és az üldözés elkeseredettebben, mint valaha, újra kezdődött.

Hat-hét kilométernyire valóságos toronyverseny következett.

A harmadik golyó a bölényt súlyosan

megsebesítette; erre felbőszült, harczmodort változtatott és szembe akart szállni ellenségével. Ily nagy állattól meglepő fürgeséggel megfordulva, Pietre rohant.

Hogy a támadást elkerülje, a vadász

... A LÓ FEJE FÖLÖTT A FÖLDRE ESETT.
(Lásd a 101. lapon.)

lovát f...
mind a...
és a l...
tott, a...
a képet...
ütötte...
A lo...
süpped...
A n...
lyukak...
oroszlá...
Ez a...
bátrab...
érdeml...
dél-afri...

Az...
fészkel...
metsző...
A f...
baján...
—
mondá...
vagyok...
nevet...
Vár...
meg;...
megré...
szeren...
tatott...
Van...
zetbe...
volt n...
fejjel...
A s...
nekül...
nek l...
radász...
tenete...
Gyo...
ments...

lovát félig megfordította. A föld Hildy mind a négy lába alatt egyszerre lesülyedt és a lovas, aki ily kalandra nem számított, a ló feje fölött a földre bukott (Lásd a képet a 100. lapon), mialatt éles, vad hang ütötte meg a fülét.

A ló térdig egy nevető hiéna fészkébe süppedt.

A nevető hiéna, *hyena crocuta*, gyakran lyukakat ás, ha készen nem talál vagy az *oroszlán-hangyák* lakását nem foglalja el. Ez a faj, a közönséges hiénánál kisebb, bátrabb és veszedelmesebb, a miért megérdemli a tigris farkas nevet, a hogyan a dél-afrikai gyarmatosok híjják.

Az állat, melyet a ló és lovas bukása fészkéből kiszorított, kiugrott a rétre és metsző és nevető hangokban tört ki.

A fiatal ember azt hitte, hogy talán baján gunyolódik.

— Hildy bizonyosan eltörte a lábát, mondá Piet. Szegény Hildy!... Szépen vagyok! És ez a szentelen hiéna még nevet rajtam!...

Várakozása ellenére a ló nem sebesült meg; de az eséstől és zavaros hangoktól megrémülve, alig hogy talpra állt, gazdáját szerencsétlen sorsának engedve át, elvágatott.

Van Dorn Piet nagyon válságos helyzetbe jutott. Gyalog volt, puskája nem volt megtöltve és a dühös bika leeresztett fejjel, fenyegető szarvakkal közeledett.

A szerepek hirtelen megváltoztak. A menekülőből támadó lett és igen valószínűnek látszott, hogy a vad-állat legyőzi a radászt, mert hogyan tudott volna ily rettenetes támadást meghiusítani?

Gyorsan körülnézett, de seholl sem talált mentséget. A zöld síkság mindenütt lapos

volt. Csak imitt-amott látszott egy-két cserje vagy magánosan álló fácska. Csupán egy sűrű lombozatu fa, melynek ágai csaknem a földig értek, látszik némi mentséget nyújtani, mert legalább pillanatnyira megvédi, míg a puskáját megtölti.

Piet egy percz alatt a fához futott és mögéje bujt. Szerencséjére a bika nem birta megelőzni.

(Folytatása következik.)

MEGKONDUL AZ ESTI HARANG...

(Keppel a cziulapon.)

*Megkondul az esti harang lágyan,
Méla hangja felcsendül az égig,
Esti szellő szárnyaira kapja
S ugy hordja a pusztaságon végig...*

*Aki hallja, abba hagyja dolgát,
Imádkozva tekint fel az égre,
Hálát rebeg, amiért a munkát
Bő áldással jutalmazza végre.*

*Azután meg a tanyákba tér mind,
Hol jöttüket, asszony, gyerek leste
S mikorára vacsorát is ettek,
Már egészen leszállott az este...*

*Mig a nagyok beszélgetnek halkan,
A kicsinyek nagy-anyóhoz gyűlnek,
S addig kérik, míg mesét mond végül,
Ekkor aztán mind köréje ülnek.*

*Ezüst fátyolt borít a hold rájuk,
Csillag-ezer velük együtt hallgat,
Olyan mesét mint nagy-anyó mond el,
Még csillag is nagyon ritkán hallhat...*

*Bé nem telnek a kicsikék vele,
S bár nagy-anyó kij-lenti: vége,
Álmukban is ott incseleg velük
Mesebeli király-leány képe...*

Roboz Andor.

EGY KALANDOS DÉLUTÁN.

Irta Pásztor József.

PISTA urfi nagyon elunta magát. Pom-pás nyári délután volt, elképzelte, hogy milyen vig élet lehet most a ligetben, ahol annyi minden-féle csodálatos látnivaló van. Elképzelte, hogy milyen gyönyörűség volna báméskodni a komédiás sátrak előtt; talán még majmot is látna? Pedig nincs mulatságosabb dolog, mint egy diót ropogtató majom arcz-fintorgatásait nézni.

A város-liget mellett laknak éppen, egy kis oldal-utczában, árnyas fák közé rejtett szép villában; az udvarukban volt homokdomb, hinta, lehetett karikázni, labdázni, de Pista urfi most valami nagyobbyszerű élvezetre vágyott.

Ovatosan kiszökött a kapun s gyorsan végig futott az utcán. Vadonat-uj fehér ruha volt rajta. A kabátján fényes réz-pitykék ragyogtak, a kalapja szép piros-szallagos szalma-kalap volt. Ebben a ruhában akarta a mamája elvinni a nagy-mamához ma délután.

Pista úgy gondolkozott, hogy amíg a mama délutáni álmát alussza, vissza is érkezik, még a nagy-mamához is elmehetnek, ahová különben nem nagyon szeretett menni, mert mindig valami új verset kellett elmondani.

Alig ért az utcza végére, már is nagy multság kínálkozott. Az utcza sarkán nagy eperfa terjesztette szét terebélyes lombjait, a fa tele volt nagy-szemű, érett fekete eperrel. Egy csapat mezitlábos gyerekek körűl a fát, kettő meg a fa hegyében volt s ugyancsak rázogatták a fa galyait. Az eper-szemek azonban az utcza porába hullottak, senkinek sem volt kedve belőle

enni, hanem akinek bátorsága volt felmászott a fára.

Pista egy darabig bámult, míg az egyik eperes száju gyerek a fejéhez nem dobott egy kövér eper-szemet:

— Ugy-e jó volna ha volna? kérdezte Pistától a fa hegyéről.

Pista a fa alá tartotta a kalapját. (Lásd a képet a 103. lapon.)

— Dobj belé néhány szemet, kiáltotta fel a fiúnak.

— Ohó! Aki eperre éhezik, jöjjön fel a fára.

S bizony valamennyi gyerek felkuszott a fára. Vigan csemegéztek odafenn s Pista szomoruan nézte őket. Azok meg odafenn még ki is nevettek.

Hanem ezt már nem türte. Hamarosan lerugta czipőjét, ledobta a kalapját s nagy nehezen felmászott a fára. A nadrágja ugyan kirepedt, de fenn volt a fán s ilyen dicsőség még nem esett meg vele életében!

Vagy félórai vig élet után lekerült a fáról Pista urfi, — de hogyan! Valami kis csavargó-félének látszott. A fehér ruháján tenyérszerű fekete foltok voltak, a haját össze-vissza borzolták a gallyak s a szájától a füléig fekete volt az arcza az eper-től.

A fa alatt a czipőjét kereste. Az egyiket meg is találta szerencsésen, de hol a másik? Tüvé tette érette a fa alját, kereste a fűben a bokrok között, de a czipőnek se hire, se hamva. Bizonyosan pajkosságból vitte el valamelyik rakoncátlan gyerek.

— Sose busulj — vigasztalta az egyik mezitlábos gyerek — sokkal jobb mezitláb: lehet a vízben lubiczkolni, lehet hajókásdit játszani.

Hajókásdit? Ez roppant nagy mulatság lehet gondolta Pista urfi. Fogta a fél czípőjét, elfelejtette minden ügyét-baját és futott a gyerekekkel.

Egy darabig szaladtak. Hát amint az egyik utca sarkára érnek, gyönyörű szép dolgot láttak. Ugy-látszik megrepedt valahol a vízvezetési cső, mert a víz az utca-

... PISTA A FA ALÁ TARTOTTA A KALAPJÁT. (Lásd a 102. lapon.)

sarkon hatalmas, vastag sugárban tört elő a föld alól, végig ömlött az utca egyik oldalán s gyorsan rohant lefelé mint egy

patak, az utca végén pedig beleömlött egy csatornába.

Ucczu neki gyerekek! Bele a vízbe

mind a hány volt, köztük Pista is; térdig jártak a pompás hideg vízben.

Pista nem törődött azzal, hogy elázik a nadrága. Hogy is gondolt volna erre? A gyerekek pedig kiabáltak:

— Gyerünk Amerikába! Ki lesz Kolumbusz Kristóf?

Az egyik lekapta a zsiros kalapját, kicsit beütötte a tetejét, megfordítva rátette a vízre a kalap vigan uszott a víz tetején.

— Éljen, éljen! — kiabáltak a gyerekek. — Ki ér hamarabb Amerikába?

S ezzel vagy hárman rátették a vízre kalapjukat.

Pista bámult egy darabig, de ő sem maradhatott hátul, hamar lekapta a szalmakalapját s rátette a vízre. (Lásd a képet a 105. lapon.) A víz elkapta a könnyű kalapot s a Pista kalapja egy pár lépéssel megelőzte a többiét.

— Én fedezem fel Amerikát! kiáltott Pista büszkén s a vizen gyorsan haladó kalapja után futott. A többiek nyomába.

A kalap roppant gyorsan uszott az utca tulsó vége felé. A gyerekek nem tudták utól-érni; egyszerre csak egyet fordult s eltűnt a szemük elől.

Mi történt? Hamarosan oda értek s megütődve álltak meg a csatorna nyílása előtt. A kalap ki tudja, hol volt már! Beleesett a csatornába s az utca porától piszkos, habarcsos víz csak úgy ömlött be utána.

— Hajó-törés! Kiáltott az egyik fiu, a többiek elnevelték magukat s igyekeztek, hogy a kalapjukat ideje-korán megmentsék.

Pista urfi nagyon szánalmas figura volt. Szomorú is lett egyszerre. Oda a fél-czipő, a kalap, a ruhája epres és csupa víz.

— Gyere száradni a rétre — szólt hozzá az egyik fiu — Gyertek fiuk! — szólt a többiekhez is és valamennyien a rét felé szaladtak. A rét jó messze volt, mire odaértek félig megszáradtak, de azért Pista letette a kabátját s végig hevert a puha selymes fűvön. Ez sem volt utolsó dolog. Sokat szaladgált és egy piczit el is szundított. Almodott is. Azt álmodta, hogy otthon nagy oszonna van s a többi jó között madár-tej is volt oszonnára. Azt pedig ő nagyon szerette. Evett is álmában bőségesen a jó madár-tejből. Hanem amint felébredt, észrevette a szomorú valóságot. A nap már lehanyatlott s a réten senki sem volt a közelében. Felakarta venni a kabátját, hát egy gomb se volt rajta! A rossz gyerekek mind levagdosták a sok szép fényes gombot.

Szomorúan ballagott hazafelé. Érezte, hogy nagyon sok rossz fát tett ma a tűzre s amint végig nézett magán, a könnyei is megeredtek. Bizony szánalmas figura is volt.

Igy ért az utca végére, ahol a »hajó-törés« történt. Egy csomó gyerek pitykézett ott a gombjaival, már össze is veszekedtek rajta.

Pista megállt előttük. Pityeregve mondta nekik:

— Sem czipóm, sem kalapom... Hogy megyek most haza?

A gyerekek nevettek.

— Adok én kalapot — szólt az egyik. Hamarosan egy ujság-papirost kerített elő, abból formált hegyes süveget és a Pista fejébe nyomta.

A többiek majd megpukadtak a nevetéstől.

Mire Pista haza-ért késő este lett. A rácsos kerítésen keresztül világosságot látott. Már vacsorához ültek. A mama aggódott, a papa pedig haragosan szólt:
— Csak kerüljön a szemem elé!

Pista urfi már szinte érezte a hátán a jóféle nád-pálczát. Ijedtében torka-szakadtából elkezdett bömbölni a kapu előtt.

Hamarosan az apa elé került s könyörgésre fogta:

... LEKAPTA A SZALMAKALAPJÁT ÉS RÁTETTE A VIZRE. (Lásd a 104. lapon.)

— Édes apa bocsáss meg: nem leszek többet Kolumbus Kristóf!

A verés ezuttal el is maradt. Elég volt Pistának a kiállott ijedtség, hanem más-

nap madár-tej volt ozsonnára, bizony nem kapott Pista urfi belőle, pedig már előre nyalta a száját.

— Mese. —
Irta Hauzer Pál.
(Vége.)

AZ EGÉR-HERCZEG az ő királyi atyjának mindjárt bemutatta Pétert. Midőn pedig elmondta, hogy életét köszönheti ennek a derék fiúnak, az öreg király nyakába borult Péternek s úgy köszönte meg, hogy egyetlen fiát, Egér-ország leendő királyát megkimélte a haláltól.

Országra szóló lakomát csaptak ezután s örömben volt egész Egér-ország a trónörökös megmenekülése fölött. Ékes pohárköszöntőkben éltették a derék Pétert, akit az egér-herceg legott az egér-hadsereg fővezérévé nevezett ki.

A fényes lakoma még Egér-országban is ritkította párját. Volt ott sültön-főttön kívül minden egyéb is, utána pedig ragyogó tánc-mulatság, melyen a legkitünőbb egérzenekar húzta a talp-alá valót.

Péter gyönyörű, aranyos egér-tiszti egyenruhájában igazán helyre legényke volt. Megakadt rajta az udvari egér-hölgyek szeme.

De a mi Péterünk nem sokat törődött velük. Ő neki csak Iczili, a bájos egérkirály-kisasszony tetszett, akivel legszívesebben tánczolt.

Vigan folyt a multság. De épp, hogy a második négyesbe álltak, a királyi palota előtt harsány trombita-szó harsant fel hirtelen.

A király s az összes jelen-voltak láthatólag megdöbbenek a váratlan jeladásra.

Az egér-hölgyek czinczogva szaladtak szét; az egér-katonák pedig sietve kötötték oldalukra kardjukat s mindnyájan kiáltották:

»Jön az ellenség!«

Péter is megtudta hamarjában, hogy mi a baj, mert egy egér-hírnök jelent meg a király előtt és ez előadta, hogy a rettenetes »Sicczensiccz« kandur betört Egér-országba s azt vég-elpusztítással fenyegeti, ha huszonnégy óra alatt ki nem szolgáltatják neki Iczilit, az egérkirály-kisasszonyt.

Megrémült erre a király és az egész udvar, mert tudták, hogy Sicczensiccz kandur félelmes ellenség. A jó kedv egyszerre meglahadt s rögtön készülődtek is a háborura.

Mozgosítani akarták az egész egér-hadsereget s a hü alattvalók fel is fogadták a királynak, hogy inkább meghalnak

mindnyájan a csatatéren, de szeretett király-kisasszonyukat ki nem szolgáltatták a vérszomjas ellenségnek.

Mikor Péter ezeket hallotta és megtudta, hogy mekkora veszély fenyegeti Egér-országot, de különösen Iczilit: oda állott a király elé és így szólt:

— Felséges egér-király! Mire való ez a nagy aggodalom? Hát elfelejtettétek, hogy én is itt vagyok közöttetek? Ne féljetek ameddig engemet láttok. Mert ha csak az a baj, hogy Siczzensiccz kandurral köll megverekedni, majd meg-verekszem vele én és fogadom, hogy nem csak Iczilit mentem meg Siczzensiccz kandur gyilkos karmai alól, hanem még az ellenség levágott fejét is trónusod zsámolya elé teszem le. Azért hát ne busuljatok és mulassunk tovább! Huzd rá czigány!

Lett erre a lelkesítő bátorításra nagy öröm. S a király megígérte Péternek, hogy ha megmenti a leánya életét, neki adja feleségül.

Péter boldog volt ez ígéretre, örömeben össze-verte a sarkantyuját és újra elkezdtek táncolni és mulattak is kiviradtig.

Reggel, hogy a vendégek oszolni kezdtek haza felé, ismét jött egy hirnök a királyi palotába és lihegve jelentette, hogy Siczzensiccz kandur már elkezdte ostromolni szalonna-várat; s ha nem megy segítség, az őrség kénytelen lesz földadni a várat.

Péter ekkor megkérte a királyt, hogy nyergeltessen a számára paripát és adjon egy ezred katonaságot, amellyel rögtön elindul az ellenség feltartóztatására. Iczilinek pedig azt mondta, hogy imádkozzon érte, azután pedig csak térjen nyugodtan aludni, mert pár óra múlva már le fogja verni az ellenséget.

Föl is nyergeltek számára egy arany cserebogarat, hamarosan felugrott rá, megsarkantyuzta és az egér-czreddel, mely bátran követte, elindult Szalonna-vár felé.

Egy órai nyargalás után meg is érkeztek az ostromlott vár alá.

Siczzensiccz kandur csakugyan ott volt már és javában nyalogatta Szalonna-vár oldalát. Ez a nyalogatás az ostrom kezdete volt. Amint ezt Péter megpillantotta, legott megfuvatta a harci riadót és egyesegyedül bátran a macska felé vágatott.

Siczzensiccz kandurnak több sem kellett. Ahogy megpillantotta a közeledő bátor egér-katonát, egyet nyávogott és feltátotta a száját, hogy bekapja mindenestül.

Hanem Péter nem ijedt ám meg ettül. Kihuzta hegyes kardját, megsarkantyuzta paripáját, bátran neki rohant a kandurnak. (Lásd a képet a 109. lapon.)

A Szalonna-várban rettegő őrség s a többi egér-katonák is borzadozva nézték, hogy Siczzensiccz kandur tátott szájjal várja Pétert és egyszerre csak hamm!... be fogja kapni cserebogarastól.

Iszonyu rémület vett erőt az egér-hadseregben.

— Mi lesz most velünk, ha a mi fővezérünket elnyeli az ellenség?

De a másik pillanatban már öröm váltotta fel ijedségüket, mert a vakmerő fővezér villám-gyorsan leugrott paripájáról és ugyanabban a pillanatban, saját erős akaratából ismét vissza váltva az ő fiualakját, akkorát ütött a meghökkenk kandur orrára, hogy az rögtön hanyat fordult.

Ezzel azonban még nem volt vége az ütközetnek, mert a kandur hirtelen talpra ugrott, meggörbítette a hátát, felborzalta a szőrét, a földet csapkodta a farkával,

éles
vitéz
ságot

No,
hagy
és eg
a kar
gének
Szal
Nag
ekkor

mel fo
zért, a
félelme

Miut
nek m
amint
akarta
is adot
Péte

éles karmaival meg tüszögve kapkodott vitéz támadója felé és egy csöpp hajlandóságot sem mutatott a megfutamodásra.

No, erre a vakmerőségre Pétert is elhagyta türelme; megint felemelte kardját és egy jól irányzott kardcsapással levágta a kandur fejét, mire Egér-ország ellenségének hatalmas teste holtan terült el Szalonna-vár tövében.

Nagy éljen-czinczogás reszketteté meg ekkor a levegőt.

Az egész ezred katonaság, sőt még a megmentett vár-őrség is oda rohant a leverte ellenséghez, diadalmasan körül tánczolták, a zászló-vivő pedig felmászott a holt kandur hátára és kitűzte rá Egér-ország nemzeti lobogóját.

Eközben Péter ismét egérré változott, amely állapotát most még jobban megszerette, szekérre rakatta az ellenség fejét s az egér-banda vig indulója mellett tértek vissza a királyi palotába, ahol nagy öröm-

... BÁTTRAN NEKI ROHANT A KANDURNAK.

(Lásd a 108. lapon.)

mel fogadták a győzedelmes egér-hadvezért, aki megmentette Egér-országot a legfélelmesebb ellenségétől.

Miután elmesélték a rettenetes ütközetnek minden részletét, Inczili-inczili király, amint hogy ígérte is, csakugyan feleségül akarta adni Péternek Inczilit s parancsot is adott, hogy készülődjenek a lakodalomra Péter azonban ekkor egészen váratlanul

megrázta a fejét; egyet pödörített az egéri fehér bajuszán és a jelenlevők legnagyobb csodálkozására így szólt Inczili-inczilihez:

— Felséges király! köszönöm a jóakaratomat és a nagy kitüntetést, amelylyel megajándékoztál, de legnagyobb sajnálatomra ki köll jelentenem, hogy nem lehetek az Inczili király-kisasszony férje.

Elképzelhető az ámulás és az ijedtség, ami ezen szavakra következett.

Az egér- király s az ország- nagyok úgy elhalványodtak, hogy menten fehér- egerekké lettek, Iczili és az ő udvar- hölgyei pedig egytül- egyig mind elájultak.

Mikor magukhoz tértek, annyira szívükre vették ezt a sértő vissza- utasítást, hogy nem is akartak tovább élni, hanem sirva czinczogták, hogy ők öngyilkosok lesznek és mind bele ugrálnak az egér- fogóba.

Péter azonban tovább folytatta beszédét:

— Bocsánatot kérek, oh egér- hölgyeim és egér- uraim, hogy mégsértettelek. De beláthatjátok, hogy én ezelőtt sem voltam egér, tehát ezután sem leszek az, hanem ember akarok lenni!

Alig mondta ki ez utolsó szavakat: »Legény- ember akarok lenni!« rettenetes csattanás reszkdettette meg a levegőt és csodák- csodája! . . . Egérország összes lakói embori alakot öltöttek Péterrel együtt s az egér- királyi palota, meg a többi házak is gyönyörű kastélyokká változtak. Szóval az egész elvarázsolt Egér- ország felszabadult Péter szavai által a varázslat alól.

Ekkor lett ám még csak igazán nagy az öröm s most már Péter sem mondta, hogy nem veszi feleségül a gyönyörű Iczili király- kisasszonyt, hanem még ő sürgette az esküvőt.

Csaptak is olyan hét országra szóló lakodalmat, hogy még a tányérok is borral mosogatták.

Péter a remek szép vár- kastélyá változott Szalonna- várba ment lakni feleségével; magához vette édes apját is és még most is boldogan élnek, ha ugyan eddig már meg nem haltak.

INNEN-ONNAN.

Csiga-pénz. Afrika müveletlen vidékén egy csiga- fajt használnak pénzül. E csigának neve: *Kauri*. A porcellán- csigákhoz tartozik és majdnem minden tengerben található. Legnagyobb mennyiségben Kelet- Indiától délnyugatra, a Malediveken (Koráll- sziget- csoport az Indiai- oceánban) halásszák.

Annyi bizonyos, hogy nem nagyon kényelmes dolog lehet ezekkel a csigákkal fizetni, mert Bengáliában például 1540 darab Kauri 1 korona 20 fillért ér, míg Sziámban csak 24000 darabnak van ennyi értéke. Most képzeljétek, hogy hány ilyen csigát kellene gyűjtenetek, ha vagy 10—20.000 korona értéket akarnátok kifizetni!

Szerencsére, vannak helyek, hol nagyobb értéke van a Kaurinak. Így Afrikában: az Aranyparton, Berrinben, Szenegambiában és Nigritiában csak 122 darabot adnak 1 korona 20 fillérért, így tehát egy darab fél- krajczárt, azaz egy fillért ér meg. Ezeket a csigákat persze nem zsebben vagy pénz- erszényben tartják a benn- szülöttek, hanem felfűzve, vagy zsákokba varrva. Persze nagyobb fizetéseknel ugyancsak nagy terhet kell czipelniök!

*

Hány nap alatt utazhatjuk körül a világot? Ha a nagy szibériai vasut kész lesz, az orosz közlekedés- ügyi miniszter számítása szerint, 33 nap alatt az egész világot körül lehet utazni. Kiindulási pontul Brémát vette. Brémától Szent- Pétervárig vasuton 1 $\frac{1}{2}$ nap, innen Vladivosztkba vasuton 10 nap. Vladivosztkból a Csendes- Oceánon át Szan- Francziszkóba 10 nap. A Szan- Francziszko—New- Yorki (ejtsd: nyujorki) ut 4 $\frac{1}{2}$ nap. New- York—Bréma 7 nap, összesen 33 nap.

MALACZ-LAKODALOM.

*Hipp, hopp! . . . malacznéknél lakoma lesz máma!
 Hej, haj! . . . oda-híttak engem vacsorára:
 Böccz urfi vitézül
 Házasodni készül,
 Boccz nagysám, a bájos, lesz az élte párja!*

*Hipp, hopp! . . . lesz ott muri, lesz ott dinom-dánom! . . .
 Azt a ritka estét alig-alig várom!
 Hiába nevettek!
 Akárhik lehettek:
 Nem mulattok így a legfényesebb bálon!*

*Hipp, hopp! . . . sok malaczkát, sok vendéget várnak,
 A kis burkók már is vidám tánczot járnak . . .
 Ragyogó egy élet!
 Szívük, lelkük éled:
 Jelentik már jöttét a — leveses tálnak!*

*Hipp, hopp! . . . szent Kleofás! micsoda nagy lárma!
 A tisztes vendégség tán már engem várna?
 Hát, . . . Isten veletek!
 Rohanok, . . . sietek . . .
 Hej, haj! . . . micsoda nagy lakoma lesz máma!*

Szirtes Artur.

ARANY KALÁSZ.

Az ember akkor bölcs, ha keresi a bölcsességet, de balga, ha azt hiszi, hogy megtalálta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 5-ik számában közölt rejtett szó megfejtése:

„Kereszt-apa.“

Helyesen fejtették meg: Amigó Dezsó, Kazy Péter, Véghelyi Lajoska, Ranschburg Pál, Imreh Juliska, Jurenka Irén, Naschitz György, Györy Sarolta, Peterfy Vilma, Haim Dávid, Eichner Ernő és Bandi, Péterfy Juliska és Jenő, König Misi és Sanyi, Andreánszky Pisti, Löw Lenke, Frankl Lilly, Majay Eugenia, Sinkovits Clarisse és Ilma, Csátáry Erzsike, Szirmai Ili, Ybl Mártha, Hatschek Adrienne, Fleiszner László, ifj. Vikár Béla, Kontur Noémi, Horváth Alajos és Ilonka, Fáber Józsa, Garai Lujza és Manczi, G. Hunyady Ferencz, Kerekes Gyurka, Szvétek Ilonka, Kern Ida és Emma, Becsei Róbert, Weiszkopf Aranka, Elza és Lenke, Vörösmarthy Ida, Herzog Dóra, Vilma és Dezsó, Szende Laczi, Geréb Andor, Pap Lilike és Gizike, Weisz Juliska, báró Ambrus Antoinette, Bakos László, Fellegi Vilmos, Weidinger Kata, Hankis János (rendesebben is írhatnál *F. b.*), Perl Erzsike, Csepy Sándor, Herzfeld Tónika, Jolán és Gusztli, Szabó Jolánka, Halászy Imre, Borhy Margit, Brenner Mariska, Rákosy Károly és Pista, Sass Elemér, Müllner Boriska, Szlávik Mariska, Balogh Pál, Kövesi Pali, Pisó Elvira és Vali, Mérey Dalma, Szerencsy Katinka és Árpád, Haitsch Emmy, Ella és Ilona, Hendel Andor és Béla, Totis Margit, Ilona és Blanka, Hoffmann Elemér és Valika, Jurenák Gizi, ifj. Riedl Gyula, Thaly Florence, Verner Janka és Margit, Moravcsik Gyula és Erika, Sziesz testvérek, br. Thüngen Margit, Flór Annicza, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Tolna Sándor, Poór Erna, Csauscher Mariska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Andreánszky Pisti Alsó-Petény-en*, kinek a jutalom-könyvet, (*Apró szindarabok*). Gyermek-előadásra gyűjtötte *Forgó bácsi*, több képpel és diszes angol vászon-kötésben. A »*Forgó bácsi könyvtára*« cz. sorozat egyik önálló kötete), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 4-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Fáber Józsa, Kontur Noémi, Naschitz György, Csepy Sándor, Szirmai Ili,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Veszprémi László. Nagyon szép tőled, hogy te is gyűjtesz annak a kórháznak a céljaira, melyet városotokban fognak építeni. Nincs a megbetegedett szegény emberre nézve nagyobb áldás, mint a kórház. Ezren és ezren pusztulnának el évente orvosi segítség és kellő ápolás híjján, ha nem volnának ma már olyan nagy számban ilyen ember-baráti intézmények! A mi azt a kérdéset illeti, hogy melyik a világnak legnagyobb kórháza, hát tudtommal a moszkvai. Nem kevesebb, mint 7000 ágya és 96 orvosa van, a kik 900 ápoló segítségével 15.000 beteget gyógyítanak évente. — **Bakos László.** Bizony nem jól tetted, hogy a czim-szallagokra nem vigyáztál. Most már próbálj nélkülök szerencsét a kiadó-hivatalnál. Írd meg neki esetetted és máskor tedd el szallagjaidat. — **Haim Dávid.** Csak rajta! Jobb későn, mint soha. — **Szirmai Ili.** Meglátom, hogy tartod meg ígéretetted. — **Löw Lenke.** A játék is nagyobb élvezetet fog okozni, ha közbe komoly munkával töltöd idődet. Mindent a maga idején. — **Ybl Marta.** Rejtvényeidet besoroztam. — **Fleiszner László.** Leveledet elküldtem a kiadó-hivatalba, ez majd intézkedni fog. — **Weisskopf Aranka és Elza.** Köszönöm. Töltsetek ti is kellemesen a szün-idő hátra-lévő részét. — **Pap Lilike és Gizike.** Be jó lekapta az az ördögös masina azt a csinos házat. Ti laktok benne? Gyönyörű vidék az, magam is jártam már arra. Mondd meg Gizinek, hogy ne féljen a hideg víztől és minél hamarabb érjen utól téged. — **Péterfi Jenő.** Érdekes leírásodnak igen örültem. Úgy van csak értelmé az utazásnak, ha az ember megfigyeli az illető vidéknek érdekességeit és megjegyzi magának azt, a mi tanulságos. Ezután is tartsad nyitva a szemedet és mindig örvendve fogom olvasni leveleidet, ha ilyen érdekes dolgokról számolsz be bennük. Rejtvényeidet besoroztam. — **Bakó Ilonka.** Kívánságodat írd meg a kiadó-hivatalnak, de ne feledkezzél meg a czim-szallagról! — **Bakó László.** Akkor, mikor nem is gondolod. Mar a szerencse ilyen! Akkor jön, mikor kedve kerekedik, nem pedig, mikor szólítják. — **Szabó Jolánka.** Rejtvényeidet besoroztam. — **Poór Erna.** Válogatok közülök. — **Czogler Miczi.** Most aztán gyorsan össze-szedd magad, hogy a régi buzgósággal folytathassad a rejtvények megfejtését. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.